

— Нищо... съвсемъ нищо... — и той се помжчи да пренесе разговора върху друга тема.

Храбъръ, който мълчеше до сега, протѣгна болната си нога и се усмихна.

— Защо ли се занимавате съ мисли и разсъждения? Каква ли полза отъ тѣхъ. Оставете всичко да си върви така както е тръгнало. Нито имаме сили, нито власт да се налагаме. Войната ще продължи. Тя се затяга и на югъ и на северъ. Ние понесохме непосилно бреме и ще го носимъ, може година, може и две.

— Тогава ние ще бждемъ съвсемъ съсипани. Всичко, отъ което се нуждае народътъ и войникътъ, ще липне отъ кжщитѣ и магазинитѣ.

— Ще се организираме, бавно но сигурно... стига да има умъ въ ония, които сж заставени да се грижатъ за прехраната и облѣклото.

— Тамъ е, бате, че тия които сж заставени да правятъ това, или не искатъ, или пъкъ не разбиратъ, но нищо не правятъ. Войниците сж вече окжсани, безъ ботушуши, безъ цървули, а съ 500 грама хлѣбъ и варена вода, война се не води. Германцитѣ хранятъ войниците си, а нашитѣ гладуватъ. Като си помисли човѣкъ, че отъ нашитѣ хамбари се взима жито за изхранване на съюзниците, а самитѣ ние гладуваме...

— Хайде, Смилице, остави. Тукъ дойдохме да се видимъ съ кака, а не да се разправяме за работи, които трѣбва да бждатъ оставени тамъ дето се извършватъ и на тия, които трѣбва да ги извършватъ.

Но тѣ и двамата нѣмаше за какво друго да приказватъ. Азъ четяхъ въ очитѣ имъ угнѣтенитѣ имъ души. Тѣ нѣмаха вече вѣрата, съ която отидоха на война. А това не е ли вече началото на разложението? Щомъ тия силни и здрави мжже, допускатъ да се загнѣзда безвѣрието въ душитѣ имъ, какво ще стане съ ония слаби войнишки души, които нито мислятъ, нито разсъждаватъ, а живѣятъ съ здравата философия на осѣзавания животъ? И ето устоитѣ на тоя животъ сж разклатени, той е откжснатъ отъ своята крепка основа и е оставенъ да го влече вихѣра на войната. Той вижда, че всичко онова, което е било цѣль на негова животъ, сега е разрушено